

In 1969 werd ik in Rotterdam geboren als enig kind van mijn ouders. Mijn moeder was thuis en mijn vader was vrachtwagenchauffeur. Ik was een echt buitenkind en ik kon uren alleen zijn en mezelf vermaken. Ik was geen "meisje-meisje" en mij kon je dan ook niet blij maken met een pop, gaf mij maar een autootje. Altijd vond ik mijn eigen weg en ging ik door weer en wind alleen naar school. Van niemand was ik afhankelijk. Vanaf dat ik heel klein was, wist ik dat ik vrachtwagenchauffeur wilde worden, net als mijn vader.

Vanaf dat ik een jaar of vijf was, was er maar één ding waar ik naar verlangde in de vakanties: met mijn vader mee op de vrachtwagen. Mijn vader reed door het hele land in een grote gele vrachtwagen met een afbeelding van Zwarte Piet erop. Hij bezorgde koekjes. Als ik dan mee mocht, bestond mijn uitrusting voor de dag uit een rieten mandje met wat proviand en een rood-wit geblokt doekje erover.

Terwijl mijn vader reed, mocht ik af en toe iets lekkers uit mijn mandje pakken. Maar zodra we bij een klant aankwamen, klom ik als eerste uit de vrachtwagen en stond klaar om de handpompwagen te bedienen. Vaak kreeg ik wat lekkers of een speeltje van de klanten. Ik mocht zelfs de beschadigde pakjes koekjes uit een doos halen om uit te delen. Ik voelde me stoer en belangrijk terwijl we met die imposante vrachtwagen door de straten reden. Wat was ik trots op mijn vader dat hij dit kon. Dit was wat ik later ook wilde doen! Zodra ik bij de pedalen kon, mocht ik af en toe een rondje rijden op het terrein van zijn werkgever.

Ik genoot ook van de momenten dat ik met mijn vader meeging naar het kantoor in de koekjesfabriek van van Doorn's Bakkerijen in Rotterdam-Charlois. Daar zaten de mannen waar de chauffeurs respect voor hadden; de planners. Zij bepaalden dan waar de chauffeurs de volgende

Met de motor rijd ik naar Haastrecht, waar ik Rachel ontmoet in haar gezellige woning. Hier woont ze samen met haar man, Stefan, die een eigen cafetaria runt, en hun peuterzoontje Niek. De kleine ligt net op bed als ik aankom, en onder het genot van een bak koffie beginnen we ons interview voor dit boek, zittend onder de overkapping van haar huis. Rachel komt direct over als een spontane en stoere meid. Haar uitstraling en tatoeages verraden een zekere onverzettelijkheid, maar tegelijkertijd is ze ook heel toegankelijk. Toch zie je meteen dat je niet met haar moet sollen. Op het eerste gezicht bezit ze alle kwaliteiten die een goede vrachtwagenchauffeur kenmerken.

Ook haar jeugd heeft haar gevormd tot wie ze nu is. Ze had een pittige jeugd, met sterke ouders die haar hebben geleerd om van zich af te bijten. Een periode van uithuisplaatsing heeft haar zeker zelfstandig gemaakt. Rachel werkt momenteel bij JVV Transport, waar ze asfalt, grond en zand vervoert. Ze heeft daar een contract voor 32 uur, maar in de praktijk maakt ze geregeld meer uren. Standaard werkt ze op dinsdag, woensdag en donderdag, en ze draait dezelfde diensten als haar mannelijke collega's, inclusief overnachtingen. Inmiddels zit Rachel al zo'n acht à negen jaar achter het stuur als chauffeur.

Ik heb de mbo-2-opleiding Verzorging gedaan. Een tijdje heb ik gewerkt via een uitzendbureau in de thuiszorg en in verzorgingstehuizen. Ook ben ik een periode *nanny* geweest bij mensen thuis. Dat was leuk voor een tijdje, maar ik moest ook aan mijn inkomen denken. *Nanny* zijn

Wat vinden mannen van vrouwelijke chauffeurs?

In mijn zoektocht naar een volledig beeld van het chauffeursvak, heb ik besloten niet alleen de visie van vrouwelijke chauffeurs te verkennen, maar ook die van hun mannelijke collega's. Zoals het gezegde luidt: zonder dag geen nacht en zonder Yin geen Yang. Het is belangrijk om te ontdekken hoe mannen in de transportwereld denken over hun vrouwelijke collega's. Daarom ben ik in gesprek gegaan met enkele mannelijke chauffeurs.

De vrouwen hebben ons al een inkijkje gegeven in hun ervaringen en inzichten, en we hebben zelfs gelezen hoe zij denken te weten wat mannen echt denken. Maar wat zeggen de mannen hier nu zelf over? Hier volgen enkele interviews met mannelijke chauffeurs om ook hun kant van het verhaal te belichten.